

Szerkesztői jegyzet

Valamiféle számvetésnek kellene itt következnie, hiszen eltelt egy év, de hát ez persze csak tréfa, mert az idei első szám szerkesztői köszöntőjét már az elmúlt tanév vége felé írtam, május 20-án (utánanézttem), s ráadásul ez a szöveg még nem is az, amelyik megjelent, az ennél is későbbi, ebben még van némi felelőtlen bolondozás az idővel, amit aztán végül nem tartottam illendőnek a bemutatkozáshoz, és átírtam. Így hát az év csak látszatév, alig hosszabb fél évnél, csak nyomdailag lett kerek.

Amúgy pedig ez a 2013 elég komoly esztendő volt, eléggé zsúfolt. Hány év torlódott benne, hány elvesztegetett és elkapkodott tanévünk? Még mindig és már megint rendszerváltó tanév. Biztosan fogjuk még emlegetni, mi pedagógusok legalábbis.

Összefoglalni, értékelni ezt az évet egy ilyen kis csonka szerkesztői év semmilyen magasból botorság lenne, maradnék az időjátéknál, jöjjön hát a kihagyott bevezető, hátha így könnyebben lesz vége (amit különben a legkevésbé sem sürgetésnek szánok).

„Tehetne úgy a szerkesztő, aki ezeket a sorokat írja pünkösöd táján, mintha év eleje volna, legfeljebb február, hiszen a lapszám, melyben üdvözli az olvasót, január–február feliratot visel. Ha úgy tenne, okosan tenné, hiszen anélkül hájírtaná át a lap csúszásának összes felelősségét mindenki másra, hogy erről akár egy szót is kellene szólnia. Ennél is ügyesebb megoldás volna, ha eltekintene az időtől, s olyan finoman fogalmazna, hogy ki ne bogozhassa belőle senki, mikor írta. Épp csak alakoskodnia kellene egy kicsit. Ha el- lenben vállalja a pünkösödöt, bele kell bonyolódnia magyarázatokba...”

Vállaltam a pünkösödöt, belebonyolódtam a magyarázatokba, s újabb és újabb belebonyolódások következtek, és várhatók is még, nem úszhatjuk meg, ne ússzuk meg, nem járnánk vele jól.

Kedves kolléganőm utalt tréfásan egy szöveg kapcsán – melyben a felek, alkalmasint szülők, s épp a gyermek volt a tét, egymást gyötörték –, hogy nem rendezhetnék-e el a vitás ügyeket az *ÚPSZ*-on kívül. Igen, igaza van, tulajdonképpen helyénvaló volna, hogy a lapban ne folyjék perpatvar, illendően kellene itt viselkedni, hiszen mégis csak kirakat az, ami a lapban történik, köztéri mutatvány. De hát éppen erről van szó, hogy nem hüvös, finom szalonnak kell elgondolnunk, hanem a mindennapi, maszatos, kusza iskolai, pedagógiai világ tükrének. Tudományos fókusszal vagy anélkül. S ha a szülők közt folyik a háború, márpedig néhány évtizede ennek igencsak fokozott idejét éljük, akkor ezzel – az emberi kapcsolatok csúf gyöttrődéseivel – számolnunk kell, pusztán realizmusból is, meg hát persze azért is, hogy a feloldás majd, ha jön, hiteles legyen.

Takács Géza